

Babam Yokken

– mstf GÖZELEL · 26 Kasım 2011

Halil, parkeye çok sevindi ama fazla belli etmedi. Getiren Emir değil de bir başkası olsaydı almazdı zaten. "Mâdem getirmişsin, hadi giyelim" deyip geçiriverdi sırtına. Gerçekten çok yakışmıştı Halil'e. Onun gözündeki parlıltı, en parlak yıldızdan daha güzel görünüyordu Emir'e.

Yaz tatiline kadar Emir hem dersleriyle ilgilenmiş hem de Kâzım Usta'nın talaş kokan dükkânında çıraklıktan kalfalığa terfi edecek bir eğitim almıştı. Kâzım Usta'nın para tekliflerini her defasında "Daha vakti var ustam" diyerek ve onu kırmadan geri çevirmişti. Para her şey demek değildi onun için. Önemli olan, yüreğindeki ve beynindeki mahâretleri, malzemeye dökülebilmek bir şeyler vücûda getirebilmektir. Bütün bunları yaparken Kâzım Usta gibi sağır olmayı da öğrendi. Okuduğu bir dergideki yazıdan çok etkilenmişti. Şöyle yazıyordu:

"Kurbağalar kendi aralarında bir iddiaya tutuşmuşlardı. Yaşadıkları derenin yakınında bulunan terk edilmiş bir şatonun kulesine ilk olarak hangisi tırmanacaktı? Yarış başlamış ve hepsi de büyük bir gayretle merdivenleri zıplaya zıplaya tırmanmaya başlamışlardı. Çevrelerinde de bir hayli izleyici vardı. İzleyiciler hep "Zavallılar, nasıl tırmanacaklar bunun tepesine, bu imkânsız bir durum" deyip duruyorlardı. Kurbağaların biri hariç hepsi de yarışmayı terk etmişlerdi. Etraflarındaki yorumlardan fena etkileniyorlardı. Kalan tek kurbağa, inatla ve gayretle merdivenleri tırmanıp kulenin tepesine ulaşmayı başarmıştı. Yarışmayı bırakan diğerleri, ona bunu nasıl başardığını sorduklarında bir de bakmışlardı ki, zafere ulaşan o kurbağa sağırdı."

"Hedeflerime ulaşmak için bazen sağır olmam gerekiyor" diye düşünüyordu Emir. Kim ne derse desin, hem okuyacak hem de çalışacaktı.

Emir, o yılı başarıyla tamamlamış ve karne zamanı gelip çatmıştı. Sınıflarında, Emir'le birlikte iki öğrenci daha iftihar listesine geçmişti. Emir, şimdi köyüne, biraz şehirlileşmenin havası, başarılı olmanın edâsı ve marangozluk mesleğinde kalfa olmanın vakarıyla dönüyordu.

Okul, Kâzım Usta'nın dükkânı, yurt derken, zaman hızla geçmiş, Emir lise birinci sınıfa gelivermişti. Boyu atmış, burnundaki çiller azalmış, sesi değişmeye başlamış, yakışıklı bir delikanlı, bir aslan parçası oluvermişti. Zaten hayranlıkla Emir'in etrafından ayrılmayan kızlar, artık Emir'e daha alımlı bakmaya başlamışlardı. O ise edebini ve üslûbunu hiç bozmadan, yardım edilmesi gereken durumlarda kız erkek tüm arkadaşlarına yardımcı olmuş, hiçbir kız arkadaşına değişik gözle bakmamıştı. Aşırı ilgiden sıkıldığı durumlarda "Bacım, başka bir şey yoksa benim artık ders çalışmam gerekiyor" diyerek biraz mahcup biraz da otoriter bir tavırla hiç tasvip etmediği bu durumdan sıyrılmamasını biliyordu.

Kazım Usta'ya, o yılın baharında bir iş teklifi gelmiş, şehre yakın bir çiftlikte ahşap ev yapıp yapamayacağı sorulmuş, o da tek başına olduğunu düşünerek gönülsüz bir şekilde "Şimdi elimde işim var, yazı beklerseniz belki yapabilirim" cevabını vermek zorunda kalmıştı. Ahşap ev yapmak öyle kolay iş değildi. İş teklifi yapanlar oldukça zengin ve itibarlı kimselerdi. Kâhyaları aracılığıyla Kâzım Usta'ya ulaşmışlardı. Zaten bu meslekte fazlaca bir usta kalmadığı için kâhyanın Kâzım Usta'ya ulaşması zor olmamıştı. Hafta sonu bu teklifi Emir'e anlattı Kâzım Usta. Üzgün ve çaresiz bir halde olduğu belliydi. Emir, ustasını dikkatlice dinledikten sonra düşüncesini söyledi.

- Niye kaçırdın ustam bu işi? Sen değil miydin "Artık böyle evler yaptıran kalmadı, körelip gidiyoruz" diyen?

- İyi dersin de oğul, ben bir başımayım.

- Şimdi kırdın gönlümü işte. Ben ne güne duruyorum ki?

- Senin okulun var evlât. Hem yazın köyüne de gidiyorsun. Üstelik bize emanetsin. Allah korusun sana bir şey olur da... Bu iş biraz tehlikeli ve yorucudur. Daha on altına yeni girdin, sana kıyamam oğul. Hem...

- Hem ne, ustam?

- Hem biraz nakit de gerekiyor. Malzemeler yenilenecek. Yatıp kalkmaya, yemeğe içmeye de para lâzım. Benim hayırsız oğlandan istesem, zaten kıt kanaat geçiniyor. Basit bir memur. Şimdi boş yere hayal kurdurtma bana oğul. Gerçi bu işin sonunda iyi de para kazanırım ama işi çekip çevirmek için şart bu para denen mendebur.

- Çok mu para gider bu dediklerini yapmak için ustam?

- Aslında çok da değil ama şimdi sıkışığım biraz.

- Allah büyüktür ustam. Gün doğmadan neler doğar. İzin olursa postaneye kadar gitmem gerekiyor. Anamı bi arayıp hâl hatır sorayım. Giderken çayını da söyleyeyim mi?

- Sağ olasin oğul, içim ekşidi. Gelirken kap gel de seninle karşılıklı içelim.

Emir, ustasının yanından ayrılıp gerçekten de postaneye gitti ve annesini aradı. Hâlini hatırını sorup hayır duasını aldı. Bir ihtiyaçları olup olmadığını ısrarla sordu. Zaten Reşat Amca'sı, analık hakkı için düzenli olarak para gönderiyordu annesine. Biraz daha konuştular, dertleştiler. Oradan ayrılıp doğru yurda gitti. Görevliye emânet dolabındaki dürbününü alması gerektiğini söyledi ve aldı. İçindeki çeyrekleri cebine doldurdu. Dürbünü tekrar yerine bırakıp atölyenin yolunu tuttu. Kahvehaneden iki çay aldı eline ve talaş kokan dükkânın kapısını ayağıyla iteledi. Zaten açılmak için fırsat kollayan tozlu kapı gıcırdayarak açıldı. Ustası, dükkânın asma katında ikindi namazını kılıyordu. Selam verip namazını bitirdikten sonra yorgun merdivenleri gıcırdata gıcırdata indi aşıya ve hemen çayını alıp karıştırdı. Koca bir yudum aldıktan sonra Emir'e döndü.

- İyi miymiş anan, abin?

Emir söze nasıl başlayacağını bilemedi. Çayıyla oyalanıyormuş gibi yapıp söyleyeceklerini önce kafasında kurdu. Aslında bu işte ustaydı. Bu yıl, Edebiyat Dersi'nde öğretmeninin adamakıllı hayranlığını kazanmıştı.

- İyilermiş ustam, çok şükür. Anamın biraz hasretlik acısı var, hepsi bu.
 - Deseydin ya yakında geliyorum diye. Sevinseydi kadıncağız.
 - Biraz anamı üzdüm galiba ustam.
 - Sana hiç yakıştıramadım Emir. Sen yapmazdın böyle şeyler.
 - Kötü bir şey yapmadım ki ustam. Sadece "Bu yaz köye gelemeyeceğim" dedim. Bunda üzülecek ne var ki?
 - Öyle şaka yapılır mı oğul? Bilirsin anan dört gözle bekler yolunu.
 - Şaka değildi ki ustam. Yazın işim var dedim. Tatil olduğunda, üç beş gün durup ayrılacağım köyden dedim. O da önce şaka zannetti. Ciddi olduğumu anlayınca da üzüldü. Ama yapacak bir şey yok. Kırk yılın başı ustama iyi bir iş çıkacak ve ben onu yalnız bırakacağım öyle mi?
 - Dur bakalım, dur dur. Ben bi kere o işi kabul ettiğimi söylemedim, biir. İkincisini de biliyorsun. Mâlum sebepten dolayı pek mümkün gözüküyor oğul. Kimden bulurum bu devirde ödünç parayı.
 - Şimdi "Benden bulursun" diyeceğim, güleceksin usta.
 - Hadi ordan soya! Biraz yaşlandık diye dünkü yetmenin eğlencesi olacak değilim.
- Gülüştüler. Emir, sonra birden ciddileşti. Elini cebine atıp bir avuç çeyrekliği döküverdi masanın üstüne.
- Euzubismillah! Bunlar da nerden çıktı oğul? Seni tanımasam, sarrafı soydun derdim.
 - Ey koca ustam! Sen Emir'i ne sandın? Her eline geçen parayı hovardaca harcanacak değilim ya. Biliyorsun, okumamı isteyen bir ailem var. Sağ olsunlar beni hiç harçlıksız bırakmıyorlar. Ben de şeytana uyup yer içer, zâyi ederim diye ihtiyacımdan fazlasını böyle biriktirdim dört yıldır. Fena mı oldu? Bak, şimdi bir işe yarayacaklar.
 - Bu altınları kabul edeceğimi sanıyorsan yanıyorsun evlat. Yetim malına el uzatmanın en büyük günahlardan olduğunu biliriz elhamdülillah.
 - Doğru dersin ustam. Yetimin malını almak, yemek, onları bilmez yerine koymak elbette büyük günahdır. Ama karşıdaki bu yetim, anasından izin aldı. Üstelik sen zorla almıyorsun ki. Şu an sıkışık olduğunu bildiğim için ben emâneten veriyorum sana. Ha dolapta durmuş, ha sende. Senden zerre şüphe etsem verir miydim? Bak şu gözlere! Para, altın kaptıracak göz var mı bende?(DEVAMI VAR)